

Преклани вратови ко сватови, ено се нижу.

Црева се вуку али их стижу...

Кржаве чакије ко буклије- зову на весеље:“Нека је са срећом домаћине, све ти у кући јаукало и лелекао док кућу пламен лиже и деље...”

Хајдемо Срби, у коло, брже,

ено вам трупла престижу ноге,

хватајте се за руке, зар важно је чије су,

залуд ли поклаше сватове многе?

Ено је млада, сва у белом,

безглави девер брату је води,

испраћа мајка ћерку опелом

сватовска поворка ка хумки ходи.

На хум стао кум, подиго здравицу,

ваља се кад се Србин иловачом жени,

у другу руку од кумчета главицу:

„Здраво нам биле српске сени...“

Да ми је очију па да заплачем за кћери,

од среће, дабоме, јединицу дајем,

силоваше је па заклаше звери,

музика, удри, за новце не хајем...

Свирајте гласније од плача,

гласније од ропца прекланог врата,

гласније од вриске недоклане сестре

над спаљеним телом млађега брата.

Радуј се земљо, ево ти Срба,

ево га отац где коло води,

ено деверуша висе са врба

ево младожење без ногу ходи...

Ајте џелати и ви у коло

баста вам да га водите први,

само полако мека је земља

тешко је ногама кроз ушће крви...

Здраво дошли и здраво нам пошли

пратила вас довека опела,

гледају вас очи повађене

са прозора распорених села...

(Два у један)